

ΛΟΓΟ

Σ

ART DE LA PENSÉE SCIENTIFIQUE

COLLECTION DE PAPIERS SCIENTIFIQUES

SUR LES MATÉRIAUX DE LA CONFÉRENCE SCIENTIFIQUE ET PRATIQUE INTERNATIONALE

PROBLÈMES ET PERSPECTIVES D'INTRODUCTION DE LA RECHERCHE SCIENTIFIQUE INNOVANTE

29 NOVEMBRE 2019 • BRUXELLES, BELGIQUE

VOLUME 4

DOI 10.36074/29.11.2019.v4
ISBN 978-617-7171-89-7

EUROPEAN
SCIENTIFIC
PLATFORM

ΛΟΓΟΣ

COLLECTION DE PAPIERS SCIENTIFIQUES

SUR LES MATÉRIAUX DE LA CONFÉRENCE
SCIENTIFIQUE ET PRATIQUE INTERNATIONALE

**«PROBLÈMES ET PERSPECTIVES
D'INTRODUCTION DE LA RECHERCHE
SCIENTIFIQUE INNOVANTE»**

29 NOVEMBRE 2019

VOLUME 4

Bruxelles • Belgique

E
S
P

Président du comité d'organisation: Holdenblat M.

Responsable de la mise en page: Kazmina N.

Responsable de la conception: Bondarenko I.

P 93 **Problèmes et perspectives d'introduction de la recherche scientifique innovante:** collection de papiers scientifiques «ΛΟΓΟΣ» avec des matériaux de la conférence scientifique et pratique internationale (Vol. 4), 29 novembre, 2019. Bruxelles, Belgique: Plateforme scientifique européenne.

ISBN 978-617-7171-89-7

DOI 10.36074/29.11.2019.v4

Les résumés et articles des participants à la conférence multidisciplinaire scientifique et pratique internationale «Problèmes et perspectives d'introduction de la recherche scientifique innovante», qui s'est tenue à Bruxelles le 29 novembre 2019, sont présentés.

L'événement est inclus dans le catalogue des conférences scientifiques internationales, approuvé sur la plate-forme ResearchBib et certifié par Euro Science Certification Group norme scientifique SCC-2000.

Les documents de la conférence sont disponibles au public sous licence Creative Commons Attribution 4.0 International (CC BY 4.0).

La description bibliographique des documents de la conférence peut être téléchargée et indexée dans ORCID, Publons, Google Scholar, etc.

UDC 001 (08)

© Le collectif des participants à la conférence, 2019
© Collection de papiers scientifiques «ΛΟΓΟΣ», 2019

ISBN 978-617-7171-89-7

© Plateforme scientifique européenne, 2019

DIGITALIZATION AS INEVITABLE VECTOR OF THE EDUCATIONAL SYSTEM DEVELOPMENT IN GERMANY Dzhurylo A.	70
IMPLEMENTING BLENDED LEARNING FOR STUDENT SUCCESS Kruk A.	72
INNOVATIONS IN THE FIELD OF FOREIGN LANGUAGES TEACHING Sarnovska N.	73
INTERACTIVE ENGLISH LANGUAGE TEACHING Nikitina N.	75
LEGISLATIVE PROVISION OF PRIMARY SCHOOL TEACHER TRAINING IN THE BENELUX COUNTRIES AND UKRAINE Holovatenko T.	77
MUSICAL THERAPY AS A MEANS OF CORRECTION OF PSYCHOPHYSICAL DISORDERS OF CHILDREN Tsuranova O., Polynko Ya.	82
REFERENCE RESOURCES WHEN ORGANIZING STUDENTS' INDEPENDENT WORK Karasyova O.	84
THE FACTOR OF TEACHER'S PERSONALITY ON INCREASING INTEREST OF THE STUDENTS IN HISTORY LESSONS Kamolov I., Ergasheva M.	85
VISUAL AIDS AS SUPPORT FOR THE COMMUNICATIVE COMPETENCY Kozlova O.	88
АНАЛІЗ ОСНОВНИХ ПЕРЕВАГ ВИКОРИСТАННЯ МОБІЛЬНИХ ЗАСТОСУНКІВ ПІД ЧАС НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ Тищенко М.А.	90
ВИКОРИСТАННЯ ТЕКСТІВ ПІСЕНЬ БРИТАНСЬКОЇ СПІВАЧКИ АДЕЛЬ НА ПРАКТИЧНИХ ЗАНЯТТЯХ ІЗ «СТИЛІСТИКИ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ» Гурський І.Ю.	92
ВОЗМОЖНОСТИ ИСПОЛЬЗОВАНИЯ ПРОБЛЕМНОГО ОБУЧЕНИЯ В ПРОЦЕССЕ ИЗУЧЕНИЯ ИМЕНИ СУЩЕСТВИТЕЛЬНОГО Кон О.О.	94
ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА ЗАНЯТТЯХ ОХОРОНИ ПРАЦІ Дусматова О.В.	98
ДО ПРОБЛЕМ ОРГАНІЗАЦІЇ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ НА УРОЦІ	

ХОРЕОГРАФІЇ Алтухов В.А.	101
ЗАСТОСУВАННЯ МІЖКУЛЬТУРНОГО ПІДХОДУ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ Попсуй А.В.	105
ЗМІНИ В ОРГАНІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ ТРУДОВІЙ ШКОЛИ УКРАЇНИ НА ПОЧАТКУ 20-РОКІВ ХХ СТОЛІТТЯ Великдан Ю.В.	107
ІНДИВІДУАЛЬНИЙ ПІДХІД ДО СТУДЕНТА ЯК ЗАПОРУКА ЕФЕКТИВНОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ Полец М.-В.Я.	109

5. Шевченко, Л. С. (2014). Розвиток поняття «педагогічні технології» в педагогічній науці та практиці. *Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання в підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми: зб. наук. пр.* Київ-Вінниця: ТОВ фірма «Планер».
6. Дембіцька, С. В. & Кобилянська, І. М. (2016). Управління пізнавальною діяльністю студентів під час вивчення безпеки життєдіяльності шляхом впровадження методів проектного навчання. *Педагогіка безпеки*, (1), 53-58.
7. Гуревич, Р. С., Кадемія, М. Ю. & Шевченко, Л. С. (2007). *Навчання у телекомунікаційних освітніх проектах (з досвіду роботи)*. Вінниця: ТОВ «Ландо ЛТД».

ДО ПРОБЛЕМ ОРГАНІЗАЦІЇ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ НА УРОЦІ ХОРЕОГРАФІЇ

Алтухов Вадим Анатолійович

канд. пед. наук, доцент кафедри хореографії

Харківського національного педагогічного університету імені Григорія Сковороди

УКРАЇНА

Актуальність статті полягає в тому, що сьогодні управління якістю освіти – це одна з актуальних і найбільш активно обговорюваних проблем в Україні. Так, традиційна система організації навчального процесу на уроці хореографії не враховує багато факторів, які могли б поліпшити умови навчання, а через них підвищити ефективність освітньої діяльності педагогів-хореографів.

Аналіз наукової літератури показує, що більшість досліджень в області хореографії мають – культурологічний характер (Г.Ф.Богданов, І.О. Дубнік, В.І. Уральська та ін.), що визначає роль мистецтв у розвитку особистості (А.М. Столович, В.Н. Семенов, В.С. Селіванов, та ін.).

Загальнотеоретичні засади професійної підготовки студента-хореографа викладені в працях А.Я. Ваганової, К.Я. Голейзовського, Р.В. Захарова, Ф.В. Лопухова, А.М. Мессерера та ін.

Серед сучасних педагогічних досліджень, присвячених проблематиці хореографічної освіти, виділяються: докторські дисертації В.Ю. Нікітіна, В.Н. Нілова, та ін., присвячені вузькопрофесійним аспектам діяльності хореографа, серед яких організація освітнього процесу на уроці хореографії не розглядалась. Це визначило тему даного дослідження **«До проблем організації освітнього процесу на уроці хореографії»**.

Мета дослідження: розкрити шляхи до рішення проблем організації освітнього процесу на уроці хореографії

Завдання дослідження:

- проаналізувати психолого-педагогічну і методичну літературу;
- визначити загальні характеристики уроку;
- розглянути думку деяких діячів хореографії на організацію освітнього процесу на уроці хореографії.

Виклад матеріалу. Розмірковуючи над проблемами організації освітнього процесу на уроці хореографії, ми не можемо не звернути уваги на те, що на

кожному уроці присутня і цілісність, і логічна завершеність, і обмеженість тимчасовими рамками, і план роботи, і кількість учасників. Урок – це, безперечно, показник: роботи вчителя та учнів. Якщо мова йде про звичні зовнішні (формальні) ознаки цієї роботи, то тут ніяких проблем немає: особливих складнощів для будь-якого вчителя не буде, щоб продемонструвати всі зовнішні показники успішності своєї діяльності: і логіку, і чіткість, і організованість, і відповідність заняття плану. І навіть – зовсім туманний «аспект взаємодії сім'ї та школи».

Ми ж дотримуємося дещо іншої думки про урок, представляючи його в якості головної форми організації навчального процесу: форма, яка представлена в сучасній педагогіці як зовнішній вигляд, зовнішнє окреслення. Таке розуміння форми знімає необхідність звертатися до того, як вважає С. В. Кульневич, «...що поняття форми в першу чергу залежить від того, що вона оформляє, чому вона надає певний вид. Ці "що" і "чому" - зміст, форма – це те, що виражає зміст. Причому не тільки структурний зміст уроку – організаційний момент, постановку мети, опитування, завдання тощо, але й те, на чому все це стоїть, з чого виникає, які цінності для особистості, що розвивається. Тому мова повинна вестися про цілісність уроку, як єдності його форми та змісту» [1].

Погоджуючись з автором, ми встаємо на позицію того, що в сучасній педагогіці урок не є умовою реалізації цілісності освітнього процесу. Однак необхідно звернутися до специфіки даного дослідження і виявити особливості хореографічного уроку, який в силу своєї художності, не завжди відповідає тенденціям і положенням загальної дидактики.

Поява концепції В. М. Нілова про хореографічну освіту й заснованих на ній програми та методичного посібника стало помітним явищем в педагогічному житті. Таким чином, В. М. Нілов вивів систему хореографічної освіти на новий рівень мислення, де культура мислення формується в процесі пізнання шкільного «предмета», який сам є сховищем духовності, «всього найкращого, що передумало, та пережило людство», і при цьому розглядає життя і мистецтво у філософському аспекті. Тому немає іншого шляху, окрім як перевести викладання хореографічного мистецтва на філософський рівень [2].

Розглянемо приклади того, як на практиці сучасними вчителями хореографії здійснюється процес викладання і якого рівня мислення розвивають вони в учнях на своїх уроках. Перше, що доводиться відзначити, це примітивізація змісту хореографічного мистецтва в загальноосвітній школі. На жаль, багато хто вважає, що урок хореографії в школі повинен мати характер радісного дійства, де учні можуть якщо не відпочивати, то виходити з уроку лише з позитивними враженнями.

Іншу варіацію на тему «урок хореографії» пропонують сьогодні педагоги – так звані послідовники системи елементарного розвитку творчих здібностей школярів. Урок хореографії наповнюється різними пластичними рухами, що визначають настрій музики та засоби виразності, він сповнений творчими ритмічними імпровізаціями тощо.

Ще один момент, на який страждає сучасна хореографічна освіта, – зайва затеоретизованість. Подібне теоретизування на уроках хореографії у загальноосвітній школі слід обмежувати «почуттям міри у викладі фактів, цифр, цитат» [4].

Наступною крайністю все тієї ж зайвої теоретизації є той факт, що уроки хореографії в школі відрізняються насиченою інформацією, високим темпом роботи, підвищеною інтенсивністю навчально-пізнавальної діяльності учнів, різнобічністю видів творчої діяльності.

Таким чином, урок хореографії зводиться до простого виконання рухів, до суми видів діяльності та організаційних перестановок. І якщо на кожному такому уроці, знайомлячись з новим хореографічним твором, учні й будуть говорити про зміст, форми, фактури, засоби виразності, то це все ще залишиться просто термінологічно оформленою констатацією знань. А оскільки така розумова діяльність йде поза єдності зі змістом, а також поза єдності приватних проявів у контексті загального цілого – художньої ідеї твору, то подібна практика якщо й не шкодить, то точно не розвиває мислення учня.

Всі ці позитивні досягнення науки, в тому числі й останніх років як і раніше не знаходять практичного застосування в школі. Вихід на проблемність художнього задуму, на діалектичність всередині ідеї твору мистецтва, на змістовність досліджуваної форми існує лише в рідкісних роботах, мало того, зустрічає нерозуміння та неприйняття з боку сучасних теоретиків.

Так, Н. І. Тарасов в розділі «Школа», дає рекомендації молодим викладачам хореографам, з чого починається та як проходить процес формування, створення уроку хореографії, центральним моментом якого є реалізація «творчого задуму», ідеї уроку. Що ж автор має на увазі під задумом уроку хореографії?

«Розробляючи урок хореографії, – пише Н. І. Тарасов – треба пам'ятати, що їхня ідея може залежати не тільки від програми та педагогічного завдання, що стоїть перед учителем, а й від часу, коли рекомендована програма освоюється» [4].

Не можна не погодитися з тією думкою, що «задум уроку покликаний враховувати сучасний стан культурних обставин в суспільстві, сьогодинське ваше та ваших учнів сприйняття життя та хореографії як частини цього життя».

Важливо, вважає автор, щоб в концепції серії уроків проходила нитка, що демонструє престижність освоєння хореографічного мистецтва, що б «у хлопців з'явилася б позитивна мотивація до хореографічного утворення» [4].

Однак всі ці рекомендації мають приватний характер, щоб бути зведеними в ранг задуму уроку хореографії. Причому тут престижність та сучасність, якщо хореографія не мислить цими категоріями й ніколи не стане засобом популяризації особистості в сучасному суспільстві. Чи не ця мета рухала мільйони людей до освоєння та причетності до хореографічного мистецтва, але внутрішня сутність, її емоційна природа, адекватна природі людської душі, людської думки, людського всередині пристрою. І ці основи не можуть піти з часом або перестати бути актуальними сьогодні. Вони вічні, а значить, осягнення хореографічного мистецтва як відбиття внутрішнього світу кожної людини не повинно залежати від сучасного стану культури у світі та престижності її освоєння сьогодні.

Слідом за загальнотеоретичним та практичним оглядом того, що відбувається в хореографічному навчанні хотілося б розглянути деякі програми з хореографії, рекомендовані Міністерством освіти, варіативність використання яких також явище неоднозначне, тому що принципово різні розуміння результату хореографічного навчання, відсутність єдиної стратегії в розвитку художнього мислення учнів, з одного боку, та у зв'язку з цим

відсутність єдиної методології та єдності формується мислення у майбутніх педагогів-хореографів, з іншого боку, – ось лише деякі, але досить суттєві недоліки ситуації, що склалися.

Безсумнівною плюсом програм є трактування уроку хореографії «як уроку мистецтва, морально-естетичним стрижнем якого є художньо-педагогічна ідея ...вічні теми мистецтва: добро і зло, любов і ненависть, життя і смерть, материнство, захист Вітчизни тощо» [3].

Автор виходить з необхідності «методологічного осмислення процесу пізнання хореографічного мистецтва» та виводить три концептуальні ідеї:

- хореографія показує життя на філософському рівні, звідси хореографія є зображенням діалектики життя та її змісту – це людський досвід морально-естетичного оцінювання світу, вираженого в художньо-пластичних образах специфічною для даного мистецтва мовою;

- пізнання хореографічного мистецтва здійснюється, як самостійна діяльність школярів по виявленню того, як реальне, що набуває у нашому баченні риси звичності, повсякденності, буденності та іншого, стає художнім;

- діяльність викладача хореографії – це не робота по «трансляції» знань, умінь і навичок в їх загальноприйнятому, традиційному розумінні, а його творчість в організації діяльності школярів у розвитку в них художньо-творчих здібностей.

Спираючись на аналіз педагогічної та методичної літератури, який був зроблений В. М. Ніловим у галузі мистецької освіти та виховання школярів засобами хореографічного мистецтва, можна виділити три основні напрямки:

- перший – художнє виховання розвивається та функціонує на базі поза шкільних установ культури – клубів, Будинків і Палаців культури.

- другий напрямок мистецької освіти розвивається на базі хореографічних відділень (освітнього рівня) Дитячих музичних шкіл (ДМШ) і Дитячих шкіл мистецтв (ДШМ), а також окремих самостійних Дитячих хореографічних та балетних шкіл (ДХШ).

- третій напрямок художнього виховання засобами хореографічного мистецтва в умовах загальноосвітньої школи є – позакласна робота або факультативна за бажанням (для цього в програмі школи закладено години для різних гуртків самодіяльної творчості) [2].

Аналізуючи педагогічну ситуацію в сучасній школі, можна відзначити, що в останні роки спостерігається тенденція до розширення використання хореографічного мистецтва в загальноосвітніх школах. Виникла не тільки потреба в систематичній цілеспрямованій хореографічній освіті на базі загальноосвітніх шкіл при взаємодії з установами культури, але намітилися тенденції формування та розвитку нової структури хореографічного напрямку освіти в навчально-виховному процесі загальноосвітньої школи.

Провівши даний екскурс по сучасному хореографічному освітньому простору, ми можемо зробити **ВИСНОВОК**, що:

- високий рівень технократизму та дидактизму, присутній у багатьох педагогічних системах, концепціях й працях, демонструє відсутність теоретичного мислення та діалектичної логіки в їх основі;

- поняття цілісності педагогічного процесу на уроці хореографії береться лише в вузько формальному сенсі слова, а наукові підходи, на які посиляються сучасні автори, мають, по суті, одностороннє та поверхнєве осмислення;

- проблема творчого розвитку учня на уроці хореографії нині не вирішена системно, в цілісності всіх елементів й рушійних сил даного процесу. Як наслідок усього перерахованого, урок хореографії не розглядається авторами сучасних методик як цілісний процес, через категорії змісту та форми, в якому вміст мистецтва, художня ідея твору, а значить, і уроку в цілому, диктували б творчі завдання уроку, визначали б форму його побудови.

Список використаних джерел:

1. Кульневич, С. В. (2004). *Современный урок* [научнопрактич. пособие для учителей, методистов, руководителей учебных заведений, студентов пед. учеб. заведений, слушателей ИПК]. Ростов н/Д: «Учитель».
2. Нилов, В. Н. (2010). *Современное состояние хореографического искусства в художественном образовании детей и молодежи*. Москва.
3. Биковська, Т. В., Шура Г. А. (Eds.). (2016). *Навчальні програми з позашкільної освіти художньо-естетичного напрямку*. Київ: УДЦПО.
4. Тарасов, Н. И. (1971). *Классический танец. Школа мужского исполнительства*. Москва. «Искусство».

ЗАСТОСУВАННЯ МІЖКУЛЬТУРНОГО ПІДХОДУ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Попсуй Анатолій Васильович

викладач кафедри іноземних мов

Національний університет «Чернігівський колегіум» імені Т.Г.Шевченка

УКРАЇНА

Усвідомлення культурних особливостей різних країн, готовність до взаємодії у полікультурному просторі є важливою ознакою реформування системи вищої педагогічної освіти. З часом істотного значення набуває конкурентоспроможність майбутніх фахівців, що виявляється у здатності до виконання ролі культурного посередника між рідною культурою та іноземною, відображає уміння успішно долати міжкультурні непорозуміння та конфліктні ситуації. Цьому сприяє застосування міжкультурного підходу, зокрема під час вивчення іноземної мови, який, на основі усвідомлення загальнолюдських цінностей, забезпечує розкриття національної самобутності різних культур.

До проблеми підготовки майбутніх фахівців на основі міжкультурного підходу звертались М. Бахтін, Л. Вітковський, Ю. Габермас, К. Кляне, А. Краузе, Т. Левовицький, Є. Нікіторович, Т. Тодорова та інші. Особливості полікультурної освіти досліджували Р. Агадуллін, Л. Гончаренко, Я. Гулецька, В. Кузьменко, Н. Мельник, В. Осадчий, Л. Пуховська, І. Родигіна, С. Сисоєва, Н. Шульга та інші.

Міжкультурний підхід у загальному значенні пов'язується із проблемою розуміння: себе та інших осіб, стосунків між людиною та суспільством, загальнолюдських цінностей, відмінностей між народами та їхніми культурами. У науковій літературі сутність означеного підходу зумовлюється визначенням